

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Daniely Zemanové, soudkyně Barbary Pořízkové a Michaely Bejčkové v právní věci žalobce: **MUDr. A. M.**, zast. JUDr. Mgr. Helenou Hutírovou, advokátkou se sídlem Vodičkova 792/40, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 4. 2014, čj. MV-91716-3/SO-2012, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 11. 2016, čj. 11 A 85/2014-108,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Předmět řízení

[1] Ministerstvo vnitra rozhodnutím ze dne 25. 6. 2012, čj. OAM-24786-21/MC-2010, zrušilo žalobci (dále jen „stěžovatel“) povolení k trvalému pobytu na území České republiky podle § 77 odst. 2 písm. e) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění účinném do 31. 12. 2010 (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), neboť byl odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky. Odvolání stěžovatele proti tomuto rozhodnutí žalovaná zamítla rozhodnutím označeným v záhlaví.

[2] Stěžovatel podal žalobu k městskému soudu, který ji jako nedůvodnou zamítl. Nejvyšší správní soud rozhodnutím ze dne 22. 10. 2015, čj. 10 Azs 34/2015-39,

rozsudek městského soudu zrušil pro vadu řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, neboť městský soud nerozhodl o žádosti stěžovatele o osvobození od soudních poplatků a o ustanovení zástupce z řad advokátů. Městský soud v dalším řízení tyto vady napravil a žalobu opět zamítl.

[3] Stěžovatel v žalobě namítal, že trest odnětí svobody již vykonal, neboť dne 28. 5. 2013 byl podmíněčně propuštěn na svobodu. Začlenil se zpět do společnosti, k čemuž jako důkaz doložil pracovní smlouvu, pracovní posudek, vyjádření své manželky a vyjádření společenství vlastníků jednotek v jeho bydlišti. Uvedl, že v ČR žije se svou rodinou přes dvacet let a na Rusko nemá již žádné citové, rodinné ani ekonomické vazby. Ke svým majetkovým poměrům uvedl, že pro případ nuceného opuštění České republiky není zajištěn, v Rusku by neměl nárok na starobní důchod. Správní orgány nezohlednily závažnost a druh protiprávního jednání, délku pobytu cizince, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ani jeho ekonomické, společenské a kulturní vazby na Českou republiku ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Rozhodnutí je nezákonné pro nedostatečné posouzení podstatných okolností případu, nesprávné poměření zájmu na ochraně veřejného zájmu k závažnosti zásahu do soukromých a rodinných práv stěžovatele. Správní orgány svým postupem porušily § 2 odst. 1, 3 a 4, § 3, § 4 odst. 1, § 6 odst. 1, § 50 odst. 4 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), čl. 10 odst. 2 ústavního zákona č. 2/1993 Sb., Listiny základních práv a svobod (dále jen „LZPS“) a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, sdělení č. 209/1992 Sb., (dále jen „Úmluva“).

[4] Městský soud žalobu rozsudkem ze dne 1. 11. 2016, čj. 11 A 85/2014-108, zamítl. Ztotožnil se s posouzením přiměřenosti zásahu rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu stěžovatele do jeho soukromého a osobního života, na straně jedné, a upřednostněním ochrany veřejného zájmu na straně druhé. Žalovaná podle městského soudu dostatečně zjistila skutkový stav a rozhodnutí má oporu v zákoně.

II. Shrnutí kasační stížnosti stěžovatele

[5] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu včas podanou kasační stížností z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., neboť (i) napadený rozsudek spočívá v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, (ii) byl nedostatečně zjištěn skutkový stav a (iii) rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů rozhodnutí.

[6] Městský soud nedostatečně posoudil zákonnost a správnost rozhodnutí žalované. K povaze trestného činu stěžovatel uvedl, že dle výrokové části odsuzujícího rozsudku je třeba jeho jednání spočívající pouze v účastenství ve formě pomoci považovat za nedbalostní, a nikoliv úmyslné. Žalovaná ani městský soud však tyto okolnosti při hodnocení povahy jeho protiprávního jednání nezohlednili. Závěry žalované, že se stěžovatel dlouhodobě dopouštěl trestné činnosti, z níž měl majetkový prospěch, nemají oporu ve spise. Žalovaná se omezila pouze na konstatování, že spáchal úmyslný trestný čin. Tento čin byl přitom jediným porušením zákona ze strany stěžovatele.

[7] Stěžovatel se nadto domnívá, že již nepředstavuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení veřejného zájmu. Provozování lékáren společnosti Farmakum, spol. s r. o., bylo fakticky ukončeno. Z výkonu trestu odnětí svobody byl stěžovatel propuštěn, je pod dohledem probačního úředníka a má zákaz činnosti v oblasti nakládání s léky a zdravotnickými potřebami. Jeho nebezpečnost pro společnost je tudíž značně eliminována. Odkázal na judikaturu ESLP a obecný test výhrady veřejného pořádku, podle kterého nestačí pouhé porušení práva, ale musí existovat skutečná a dostatečně závažná hrozba, dotýkající se základního zájmu

pokračování

společnosti. Žalovaná pochybila, neboť v případě stěžovatele neaplikovala správně test výhrady veřejného pořádku. Nadto poukazuje na skutečnost, že není veden jako nežádoucí osoba, tj. cizinec, kterému bylo uloženo správní či trestní vyhoštění.

[8] Rozhodnutí žalované není přiměřené okolnostem daného případu, neboť stěžovatel žije s rodinou již dvacet let v České republice. Kromě manželky a zletilého syna, kteří mají v ČR trvalý pobyt, již nikoho jiného nemá. V Rusku nedisponuje žádným sociálním, kulturním a ekonomickým zázemím, a v případě návratu zde nebude mít nárok na starobní důchod. Žalovaná nesprávně preferovala veřejný zájem před jeho soukromými a osobními zájmy. Nezohlednila závažnost a druh protiprávního jednání, délku pobytu cizince, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ani jeho ekonomické, společenské a kulturní vazby na Českou republiku ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců.

[9] Napadený rozsudek považuje za nepřezkoumatelný, neboť městský soud se nevyjádřil k jeho osobnímu životu a k navrženým důkazům, např. k pracovnímu hodnocení, prohlášení společenství vlastníků jednotek atd. Konstatování soudu, že se nejedná o skutečnosti, které by odůvodňovaly závěr o nepřiměřenosti zásahu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, protože s jeho osobním a rodinným životem bezprostředně nesouvisí, nepovažuje za správný. Závěr městského soudu a žalované, že míra jeho integrace do české společnosti nebyla nijak výjimečná, nemá oporu ve spise.

[10] Součástí kasační stížnosti byla též žádost stěžovatele o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 s. ř. s.

[11] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] Kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je v řízení zastoupen advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Kasační stížnost je proto přípustná, i s ohledem na obsah kasačních námitek a závěry zrušujícího rozsudku NSS ze dne 22. 10. 2015 v předcházejícím řízení [§ 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s.].

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu námitek uplatněných v kasační stížnosti, ověřil, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Podle § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců (ve znění účinném do 31. 12. 2010), *ministerstvo platnost povolení k trvalému pobytu dále zruší, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce převyšující 3 roky, za podmínky, že toto rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého nebo rodinného života cizince* (viz např. rozsudek NSS ze dne 6. 8. 2013, č. j. 8 As 68/2012-39).

[15] Klíčovou otázkou daného případu je tedy posouzení povahy a závažnosti trestného činu stěžovatele, tj. intenzity narušení veřejného zájmu, na straně jedné, a přiměřenost dopadu rozhodnutí žalované o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky do soukromého a rodinného života stěžovatele, na straně druhé.

[16] Z obsahu správního spisu [konkrétně z opisu evidence Rejstříku trestů, z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 7 ze dne 31. 3. 2010, čj. 24 T 60/2009-1013, z rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 25. 5. 2010, sp. zn. 61 To 179/2010

(v právní moci dne 25. 5. 2010), a z usnesení Nejvyššího soudu České republiky ze dne 24. 11. 2010, čj. 7 Tdo 1168/2010-60, kterým bylo odmítnuto dovolání stěžovatele proti uvedeným rozsudkům] je zřejmé, že stěžovatel byl uznán vinným za pomoc podle § 10 odst. 1 písm. c) zákona č. 140/1961 Sb., trestního zákona, platného do 31. 12. 2009 (dále jen „trestní zákon“) k trestným činům nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek a jedů podle § 188 odst. 1, § 187 odst. 1 a 2 písm. a) a b) trestního zákona. Stěžovatel byl za toto jednání odsouzen podle § 187 odst. 2 a § 35 odst. 1 trestního zákona k úhrnnému trestu odnětí svobody v trvání osmi let se zařazením do věznice s ostrahou.

[17] Nejvyšší správní soud k tvrzené absenci úmyslu stěžovatele při páčání trestné činnosti uvádí, že účastenství ve formě pomoci je úmyslnou formou účasti na trestném činu, která je namířena proti témuž konkrétnímu zájmu chráněnému trestním zákonem. Prokázání úmyslu stěžovatele směřujícího k účasti ve formě pomoci na výše specifikovaných úmyslných trestných činech bylo tedy jedním z předpokladů pro odsouzení stěžovatele. Z rozhodnutí čj. 7 Tdo 1168/2010-60, kterým Nejvyšší soud České republiky odmítl jeho dovolání, nevyplývá opak, jak tvrdí stěžovatel. Nejvyšší soud se v citovaném usnesení námitkou absence subjektivní stránky trestné činnosti stěžovatele výslovně zabýval, nedostatek úmyslného zavinění na straně stěžovatele však neshledal.

[18] K argumentu stěžovatele, že se dopustil „pouhé“ pomoci při páčání úmyslných trestných činů, Nejvyšší správní soud konstatuje, že účastenství se svou nebezpečností blíží pachatelství nebo spolupachatelství. Z tohoto důvodu je prohlášeno za obecnou formu trestného činu (§ 89 odst. 1 trestního zákona) a co do míry trestnosti je postaveno na roveň pachatelství, ačkoliv samo o sobě k naplnění skutkové podstaty trestného činu nestačí (viz *Šámal, Púry, Rizman a kol.: Trestní zákon. Komentář, Nakladatelství C. H. Beck, 6. vydání, 2004, s. 100 - 110*).

[19] Trestný čin nedovolené výroby a jiného nakládání s omamnými a psychotropními látkami, jehož byl stěžovatel účastníkem, je mimořádně závažným zločinem. Role stěžovatele v rámci trestné činnosti přitom nebyla nepatrná. Trestné činnosti se dopouštěl ve značném rozsahu a jako člen organizované skupiny tím, že v letech 2006 až 2008 prodával ve společnosti Farmakum, spol. s r. o., tablety, které se používají k výrobě metamfetaminu (tj. účinné látky pervitinu). O závažnosti činu stěžovatele svědčí i trest odnětí svobody ve výši osm let, zákaz činnosti, spočívající v zákazu provozování lékárenských zařízení a služeb ve formě prodeje léků pro veřejnost, výdeje léků na žádanky pro ambulantní zdravotnická zařízení a přípravy léčiv, a to i zprostředkovaně prostřednictvím jiné právnické či fyzické osoby, na dobu 10 let, a s ohledem na motiv stěžovatele i peněžitý trest ve výši 3 000 000 Kč.

[20] Stěžovatel svým jednáním naplnil kvalifikovanou skutkovou podstatu trestného činu, jehož objektem je zájem na ochraně společnosti a zdraví lidí proti možnému ohrožení, které vyplývá z nekontrolovaného nakládání s jedy, omamnými a psychotropními látkami, přípravky obsahujícími omamnou nebo psychotropní látku a prekursory. Obecnou a typovou společenskou nebezpečnost (škodlivost) výše popsaného jednání stěžovatele je nutno hodnotit jako vysokou, a to zejména ve vztahu k významu společenského zájmu chráněného příslušnými ustanoveními trestního zákona. Je přitom zřejmé, že trestné činy byly páčány i vůči osobám mladším 18 let.

[21] Nejvyšší správní soud se v návaznosti na výše uvedené ztotožňuje se závěry městského soudu ohledně povahy a závažnosti jednání stěžovatele. Skutečnost, že byl stěžovatel propuštěn na svobodu a jeho argument, že již nepředstavuje nebezpečí pro společnost, neboť je pod dohledem probačního úředníka a má uložen zákaz činnosti, není dle Nejvyššího

pokračování

správního soudu s ohledem na povahu jeho trestné činnosti relevantní. Opačný výklad by znamenal, že každým propuštěním cizince na svobodu (po vykonání částečného či celého trestu odnětí svobody) by automaticky pominulo nebezpečí narušení veřejného pořádku ve smyslu § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců. Tento výklad by však šel proti smyslu a účelu zákona, který ministerstvu umožňuje zrušit povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce převyšující tři roky, proto je třeba jej odmítnout (k tomu srov. též závěry NSS v rozsudku čj. 2 Azs 147/2016-30, bod 24) Prohlášení manželky o tom, že stěžovatel je čestný, spolehlivý a že pracoval ve zdravotnictví, kde zachraňoval lidské životy, je v příkrém rozporu s jeho jednáním. V této souvislosti Nejvyšší správní soud upozorňuje též na skutečnost, že v rozhodné době byli stěžovatel a jeho manželka společníky firmy Farmakum, spol. s r.o., a jeho manželka zároveň i její jednatelkou. Závěr ohledně mimořádné závažnosti trestné činnosti, které se stěžovatel v letech 2006 - 2008 dopouštěl, nemůže ovlivnit ani stěžovatelem doložená pracovní smlouva, hodnocení zaměstnavatele a prohlášení společenství vlastníků jednotek v domě, v němž žije. Správní orgány rozhodovaly v přiměřené době po spáchání trestného činu, a nelze tudíž hovořit ani o snížení společenské škodlivosti stěžovatele natolik, aby zrušení povolení k trvalému pobytu bylo možné z tohoto důvodu považovat za neadekvátní.

[22] Spornou tedy zůstává pouze otázka, zda jsou důsledky zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele na území České republiky přiměřené, a to s ohledem na dopady do jeho soukromého a rodinného života, jak požaduje shora citované ustanovení zákona o pobytu cizinců.

[23] Nejvyšší správní soud předně uvádí, že „rozhodnutí správního orgánu musí být přezkoumatelné a nepostačuje tedy, pokud je obecně odkázáno na to, že vzal v úvahu příslušná kritéria, ale z rozhodnutí není seznatelné, jak je hodnotil konkrétně v posuzované věci“ (srov. rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2014, čj. 9 Azs 41/2014-36). Rozhodnutí žalované je podle uvedených kritérií přezkoumatelné. Žalovaná svůj výrok dostatečně odůvodnila, označila podklady pro jeho vydání a dostatečně určitým a srozumitelným způsobem popsala úvahy, kterými se při svém rozhodování řídila.

[24] Správní orgány nemohou na posouzení dopadů zrušení povolení k trvalému pobytu zcela rezignovat, ale vždy zvážit okolnosti konkrétního případu (viz např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 19. 2. 1996 ve věci *Giil proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94, srov. rozsudek ze dne 6. 2. 2001 ve věci *Bensaid proti Spojenému království*, stížnost č. 44599/98). Jinými slovy, pokud správní orgány v řízení prokazatelně zjistí určité déletrvající skutečnosti ze soukromého života cizince, pak jsou povinny se tvrzenými a doloženými poměry cizince a jeho rodiny zabývat z hlediska přiměřenosti zásahu do jeho (jejich) soukromého života. Povinnost uvést argumenty ve svůj prospěch a svá tvrzení doložit spočívá primárně na cizinci.

[25] V nyní projednávané věci lze za případný zásah do práva stěžovatele na soukromý a rodinný život považovat skutečnost, že zrušení trvalého pobytu může narušit jeho soužití s manželkou na území České republiky. Žalovaná rodinný život stěžovatele přitom nijak nezpochybnila; naopak ve svém rozhodnutí připustila, že zrušení povolení k trvalému pobytu bude mít jisté dopady do života stěžovatele. Vycházela přitom ze skutečnosti, že stěžovatel má v ČR manželku a zletilého syna. V této souvislosti poukázala i na oslabení jejich vzájemných vztahů z důvodu výkonu trestu odnětí svobody stěžovatele. Nejvyšší správní soud k tomu dodává, že rozhodnutím žalované není stěžovatel zbaven možnosti realizovat společný rodinný život. V úvahu přichází jak varianta praktického odloučení stěžovatele od manželky (případně od jeho zletilého syna), tak i možnost přesídlení jeho manželky (rodiny) do Ruska. Z tvrzení stěžovatele přitom nelze dovodit nemožnost realizace jeho rodinného života v zemi původu. Stěžovatel ohledně svého rodinného života neuvedl žádné okolnosti, které by svědčily

o výjimečném a již nepřiměřeném zásahu do jeho rodinného života v případě ukončení trvalého pobytu v České republice.

[26] Ohledně ekonomické situace stěžovatele Nejvyšší správní soud odkazuje na rozhodnutí trestních soudů (viz výše), ze kterých explicitně vyplývá, že jeho hlavním motivem k páčání trestné činnosti byl zisk. Nejvyšší správní soud také podotýká, že stěžovatel v České republice vlastní byt (viz prohlášení stěžovatele). Tvrzení stěžovatele, že v současné době nemá žádný (popř. má jen nízký) příjem, považuje soud za pouhý následek jeho předchozí trestné činnosti, který si přivodil svým vlastním zaviněným protiprávním jednáním. Tyto argumenty však nejsou pro posouzení přiměřenosti relevantní. Ani určité zhoršení ekonomické či sociální situace stěžovatele v případě návratu do Ruska není důvodem, který by převážil zájem společnosti na ochraně veřejného pořádku a nezakládá nepřiměřenost rozhodnutí o zrušení jeho trvalého pobytu z důvodu spáchání trestného činu.

[27] K věku stěžovatele Nejvyšší správní soud konstatuje, že žalovaná nebyla povinna se blíže zabývat jeho případným nárokem na starobní důchod v zemi původu. V době rozhodování správních orgánů stěžovatel byl (a stále je) v produktivním věku, podle právní úpravy České republiky by ještě několik let neměl nárok ani na předčasný starobní důchod. Pokud stěžovatel dosažením důchodového věku splní podmínky pro vyplacení starobního důchodu v ČR, může si požádat o přiznání důchodu v souladu s příslušnými mezinárodními smlouvami.

[28] Stěžovatel neuvedl žádné konkrétní zdravotní problémy, kterými trpí, a svá obecná tvrzení o nepříznivém zdravotním stavu jinak nedoložil (např. lékařskými zprávami). Nejvyšší správní soud proto považuje toto tvrzení, stejně jako žalovaná a městský soud, za účelové. K tvrzení stěžovatele o problémech manželky se štítnou žlázou, městský soud správně podotkl, že v tomto ohledu v Rusku existuje dostupná a dostatečná zdravotní péče.

[29] Žalovaná ve svém rozhodnutí přihlédla také k délce pobytu stěžovatele a jeho rodiny na území České republiky. Upozornila na skutečnost, že stěžovatel byl držitelem povolení k trvalému pobytu od roku 2006, přičemž od této doby se dopouštěl i výše zmíněné trestné činnosti. Závěry žalované ohledně „dlouhodobosti“ trestné činnosti stěžovatele mají oporu ve spise, neboť tato trvala v rádech několika měsíců (cca dvou let). Žalovaná zdůraznila také skutečnost, že se trestné činnosti dopouštěl v přímé souvislosti se svým povoláním. Nelze zpochybnit určité sociální vazby, které si stěžovatel na území České republiky vytvořil. Nejvyšší správní soud však souhlasí s městským soudem v tom, že s ohledem na závažnost trestné činnosti stěžovatele je míra jeho integrace do české společnosti irelevantní a nelze ji považovat za výjimečnou a hodnou ochrany.

[30] Nejvyšší správní soud je přesvědčen, že při posouzení okolností soukromého a rodinného života stěžovatele vzala žalovaná i městský soud, v úvahu všechny relevantní okolnosti, a přihlédli ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. K námitce stěžovatele ohledně povinnosti žalované aplikovat § 174a zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 1. 1. 2011, Nejvyšší správní soud uvádí, že správní orgány mohou při posouzení podmínek § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců použít ustanovení § 174a jako interpretační vodítko (byť právní úprava, dle které rozhodují, jeho aplikaci výslovně nevyžaduje). S ohledem na shora uvedené je však zřejmé, že ačkoliv žalovaná při výkladu § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců na § 174a výslovně neodkázala, přiměřenost zásahu svého rozhodnutí do soukromých a rodinných práva žalobce posoudila dostatečně. Stěžovatel neuvedl žádné specifické okolnosti, které měly být dále zohledněny a které by odůvodňovaly přehodnocení závěrů žalované.

pokračování

[31] Přiměřenost zásahu do života cizince je vždy nutné odvíjet od intenzity porušení veřejného pořádku. Čím vyšší je intenzita porušení veřejného pořádku, tím větší mohou být i dopady rozhodnutí o zrušení pobytu do soukromého a rodinného života cizince. Při mimořádně závažné a dlouhotrvající trestné činnosti lze proto situace, které by vedly k upřednostnění soukromých poměrů cizince před ochranou veřejného zájmu, považovat za zcela výjimečné a ojedinělé (k tomu srov. rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30).

[32] S ohledem na závažnost trestné činnosti, které se stěžovatel na území České republiky dopouštěl (v podrobnostech viz výše), Nejvyšší správní soud závěrem konstatuje, že žádný z důvodů uváděných stěžovatelem není natolik podstatný, aby převážil zájem společnosti na ochraně ohroženého veřejného zájmu a odůvodnil tak přehodnocení závěrů žalované ohledně zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele. Nejvyšší správní soud proto shledává zásah do rodinného a soukromého života stěžovatele přiměřeným a se závěry žalované i městského soudu se ztotožnil.

[33] Nad rámec výše uvedeného pak Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel si měl a mohl být při páchání natolik závažného úmyslného trestného činu vědom veškerých možných důsledků, které s sebou odhalení předmětné trestné činnosti ponese, a to jak v rovině trestněprávní, tak i v rovině zákona o pobytu cizinců (srov. nález Ústavního soudu ze dne 18. 2. 1999, sp. zn. IV. ÚS 108/97). Žije-li cizinec na území státu, jehož není občanem, musí počítat s tím, že jednání směřující proti závažným právem chráněným zájmům, jehož se dopustí, může mít za následek ztrátu oprávnění k trvalému pobytu.

[34] K námitce porušení zásady legitimního očekávání Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel nepředložil jediný důkaz o tom, že by správní orgány za obdobných skutkových okolností rozhodovaly odlišně. Odkaz stěžovatele na rozsudek NSS ze dne 27. 2. 2014, čj. 9 Azs 41/2014-37, není příhodný, neboť v této věci vedla žalovaná řízení podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců, jehož předmětem bylo poměřování zásahu rozhodnutí o zrušení povolení k pobytu do soukromých a rodinných práv cizince ve vztahu k opakovanému jednání cizince narušující veřejný pořádek. Za příhodnější považuje Nejvyšší správní soud naopak rozsudek NSS ze dne 19. 10. 2016, čj. 2 Azs 147/2016-30, který se zabýval zrušením trvalého pobytu z důvodu odsouzení cizince za účastenství na trestných činech nedovolené výroby a držení omamných a psychotropních látek. V této věci byl cizinec odsouzen k odnětí svobody v délce trvání šesti let, a při posouzení přiměřenosti zásahu do jeho soukromého a rodinného života závažnost jeho trestné činnosti a z toho plynoucí zájem na ochraně veřejného pořádku nebyly převáženy ani skutečností, že tento cizinec měl na území České republiky nezletilé děti.

[35] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud závěrem uvádí, že napadený rozsudek městského soudu považuje za přezkoumatelný, věcně správný, a tudíž zákonný. Veškeré podmínky pro rozhodnutí žalované o zrušení povolení k trvalému pobytu stěžovatele byly ve smyslu § 77 odst. 2 písm. e) zákona o pobytu cizinců splněny, neboť zásah do rodinného a soukromého života je, s ohledem na závažnost trestné činnosti stěžovatele, přiměřený. Postupem žalované ani městského soudu nedošlo k porušení žádných ustanovení správního řádu, LZPS či Úmluvy, a ani zásady legitimního očekávání.

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

[36] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že stěžovatelem uplatněné kasační námitky nejsou ve vztahu k napadenému rozsudku městského soudu důvodné.

Protože v řízení nebyly shledány ani jiné nedostatky, ke kterým Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 3 s. ř. s. přihlíží z úřední povinnosti, kasační stížnost byla v souladu s ustanovením § 110 odst. 1, větou poslední, s. ř. s. zamítnuta.

[37] Stěžovatel podal návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti dle § 107 s. ř. s. Nejvyšší správní soud o tomto návrhu nerozhodl, neboť ve věci bylo rozhodnuto bezodkladně po provedení všech nezbytných procesních úkonů a po shromáždění veškerých podkladů. Rozhodnutím ve věci tedy odpadl důvod pro vydání samostatného usnesení.

[38] O náhradě nákladů řízení mezi účastníky rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení, protože v soudním řízení úspěch neměl, a žalované podle obsahu spisu žádné náklady řízení nevznikly. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. ledna 2017

Daniela Zemanová
předsedkyně senátu